

C SURGÓ ÉS V IDEÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap — Megjelenik minden vasárnap

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre: 4 fnt (8 kor.) Félévre: 2 fnt (4 kor.)
Negyedévre: 1 fnt (2 kor.)
Egyes szám ára: 10 kr. (20 fill.)

Szerkesztő:

Dr. Nagy Sándor ügyvéd.
Szerkesztőség: Csurgó, Széchenyi-tér.
Kéziratok vissza nem adandók.

KIADÓHIVATAL:

Vágó Gyula könyvnyomdája,
hova az előfizetési díjak és a hirdetések küldendők.
Hirdetések jutányosan számíttatnak.

Mélyen tisztelt közönség!

Nagy történelmi és nemzeti esemény megünneplésére gyűltünk össze.

Magyarország f. é. május 2-ka óta ünnepli a magyar állam megalakulásának ezredéves ünnepét.

Budapesten a művelt világ küldöttei Európa legkiválóbb államának képviselői, hazánk kormányai, törvényhozó testületei, főméltóságai, a magyar nemzet társadalmának minden rétegei, százezrekre menő lelkesült közönség jelenetében nyitotta meg szeretett királyunk, környezve a magyar nemzet védangyala a fenséges királyné és az uralkodó család főhercegei és főhercegnéi által, — az évezred ünnepélyére rendezett kiállítást.

És azóta napról napra folynak a lelekmelő ünnepélyek, az egész művelt világ figyelme hazánkra irányul s bámulva s rokonszenvvel tekintnek a népek nemzetünkre és a világ minden részébe eljut a hír, hogy miként ünnepli a magyar ezredéves állam életének ünnepét.

A mi közönségünk képviselőtestülete is elhatározta, hogy részt vesz a nemzeti ünnepben s szerény viszonyának megfelelő ünnepelést a mai napra tűzte ki s engemet bizott meg, hogy a mai napon emlék beszédet tartsak, hogy jelezzem az országiszerte folyó nemzeti ünnep jelentőségét.

Nagyon tisztelt közönség az önök megjelenése jelzi, hogy tudatával bírnak a mai ünnep fontosságának, a szemek fénye, a szívek hazafias dobbanás, eléggé megmondják, hogy nincs széles e hazában igaz magyar ember, a kit büszkeséggel nem töltene el azon gondolat, hogy hazánk mint önálló és

magyar állam ezen a földön már ezer éves múlttal bír.

Szemünk vissza tekint a múltba, keresi nemzetünk származását, ősi hazáját.

Hol laktak őseink, mielőtt e hazába beköltöztek? minő nemzeti és társadalmi viszonyok között éltek? mi bírta rájuk, hogy elhagyják ősi hazájukat? mily népekkel voltak rokonságban? minő mutat eltek át ezer éven át a mostani hazában, ezek a kérdések, melyek ez alkalommal elénk tolnak.

Nincs szándékomban ezen kérdésekre hosszas s történelmi fejtegetésekbe ereszkedni, mert ezt egy beszéd szűk kerete kizárja, de ezen kérdések mindegyikére maga a történelmi tudomány se adhat biztos felvilágosítást.

Honnan jöttek? hol volt a fonszerző magyarok őseinek hazája e tekintetben a történelem is csak kevés világot tud a haza múltból nyújtani.

A régi monda szerint a hunok és magyarok Nemrot Hunyor és Magyar nevű két fiától származtak s a hun és magyar nép sokáig elt a Meatis tó mellett. De miután idővel nagyon elszaporodtak új hazát kerestek, éjszaka felé vonulva az Ural hegy és Ob folyó melléken telepedtek le.

Innen legelsőbbben a hun nép kerekedett fel Hauszi után a 4-ik században s hosszú vándorlás után a Duna és Tisza mellékre jutottak s itt hatalmas birodalmat alkottak, mely azonban egy század alatt elenyészett.

A hunok kiköltözése után 400 év múlva a magyar nép is Álmos vezérlete alatt felkerekedett s nyugot felé indult meg, a Fekete tenger melléken vonult el s először a Don folyó mellett szállott meg, melyet Lebediának neveztek el, másodsor meg a

Bulh, Bég és Szeret folyók között telepedett meg, melyet Etelköznek neveztek.

A magyar nép ekkor még hét törzsre és 108 nemzetségre oszlott s nem képezett egységes nemzetet.

A harcban közös vezert választottak, de a beke idején törzs főik hatalmi alatt álltak.

Ekkor a magyar nép törzsfői belátva, hogy erőt és hatalmat csakugy lesznek képesek kifejteni, ha háboruban és békeben egy fejedelem vezérlete és uralma alatt élnek, elhatároztak, hogy maguk közül fejedelmet választanak s azért fejedelmül Álmos fiát a hős Árpádot választották.

A törzsfők midőn Árpádot megválasztották, vele szerződést kötöttek, melyet minthogy vereikkel megpecsételték, verszerződésnek nevezték el.

A verszerződés Béla király névtelen jegyzője szerint a következő pontokból állott:

„A míg Árpád nemzetsége él, mindig abból választják fejedelmüket. A fejedelem köteles meghallgatni a gyűlésbe hívott népet. A mit közös erővel szereznek, abból mindnyajan reszesüljenek. A ki hűtlenné válik a fejedelemtől, annak vére ontassék. Ha a fejedelem vagy utódai közül valamelyik megszegné a szerződést, örök átok legyen rajta.“

Ezen szerződés fényesen bizonyítja, a magyar nemzet szabadság szeretetét és alkotmányos érzületét, de ezen szerződésben már levoltak rakva az alkotmányos monarchia alapelvei.

Ezen szerződés által a nemzeti egység is ki lett mondva s a nép és fejedelme jogai s kötelességei szabályozva léven. — az önértékében megerősödött nemzet harci va-

T á r c s a.

„Ego sum via, veritas et vita“

(Pünkösdkor.)

Irtva Vajthó Zoltán.

A leghatalmasabb, a legkitünőbb ember is halandó. Tudósok, hadvezérek, próféták, királyok bármily nemesen és bölcsen gondolkodtak, s bármily nagy alkotások fűződnek is nevükhöz ha egyszer meghalnak, sirjuknál bevégeződik működésük köre, történetük is. Haláluk után egy láthatatlan világba költözik a lelkük, abba a csodás és titokzatos világba, a melyet a „bölcs lángeszze fel nem ér, csak titkon érző lelke öhajtván sejt.“ Ez a világ már tisztán a lélek hazája, az anyag bilincseit lerázott léleké. Eppen ezért az előttünk ismeretlen, s érzéki befolyások által korlátolt, véges eszünk nem tekinthet bele. A menny megnyílt, de kapuja a földi lények elől örökre el van zárva.

Nagyjainkat haláluk után többé nem látjuk és nem is halljuk őket. Századokon keresztül, sőt még talán továbbra is fennmarad ugyan emléküik a nép lelkületében vagy a történet könyvének hasábjain. A nemzet Geniusza, vagy az igazság öre, Clio megőrzi, ápolja nevüket, híruket. De lassanként elhalnak tanítványaik is, elpusztulnak intéz-

ményeik és műveik, elavulnak tanításaik s halhatatlan lelkük titkos működését egyedül csak a megmohosult, fakó levelek őrizgetik. S az ember testileg megsemmisül, elenyészik fényesen, csalhatatlanul beteljesedik vele a szentírás intése: „Ember! emlékezzél meg a halálról, porból lettél, porrá leszel.“

Csak az isten fia, Jézus nincs alávetve a természet erőinek, végzetes törvényeinek, mert „ő valóban Isten vala.“ Jézus eredetileg nem hasonlít a gyarló emberekhez s éppen ezért halála is különbözik a mi halálunktól. Ő nem halt meg örökre, hanem saját erejéből, beteljesült dicsőséggel, feltámadott.

A feltámadt Jézus teste élő és szerves test. Nem az üres képzelődés, vagy a rajongó hívékenység mondatja ezt velünk, hanem a feltámadástól mennybemenetelig történt jelenségek. A „Golgotán“ Mesterüket sirató szent asszonyok aggodalma, a sirt őriző katonák rémülete s az apostolok szomorú kételkedése eléggé erős bizonyítékok. Mária a halotti barlang előtt révedező kétségbeeséssel és megtört reménnyel alidó-gált, midőn egyszerre esüggő lelkének fajó tündöskéi közül egy ismert hang zavarja fel. Jézus szól hozzá. Az álmélkodó nőnek tudatára adja egyuttal, hogy csak azért jelent meg újból a földön, hogy ismét eltávozzon. De megdicsőült teste többé nem lesz a sir enyészetének áldozata, hanem a halhatatlanság megtetesült képe az Atya dicsőséges

országában. Így azután az életben van s többé nem is távozik el onnan.

Törekedjünk tehát mi is, gyarló emberek az ő eszményi világához minél közelebb jutni. Ne terhelje a mi lelkünket se olyan lerázhatatlan erővel az anyag, ne durvítsa el az élet közönséges folyásában s ne homályosítsa el a képzelet fényességében ideakért lelkesülő lelkünket, szívünket. Majd akkor az anyag, a nehézség nem vonzza az embereket olyan démoni karokkal s nem lesz akaratunk, a lélek, tűnő, pillanatnyi vágyaknak, sóvárgó kejeknek nyomorult eszköze. Így majd lelkünk eszméink által megnemesülve alkotó részévé lehet az isteni erőnek, a Logosznak.

Legyen bennünk a remény biztos és végtelen, hogy Jézus által a bűn legyőzött és a bűnnel együtt a halál is. Hívó hittel valljuk, hogy eljön egyszer a messiási ország s mi is feltámadunk! De azért ne bizakodjunk a bűnöktől, mert a gonoszoknak büntetése nem lesz elengedve. A bűnös ember nem méltó arra, hogy Jézus az ő személyes, közvetlen és mindenható közbelépésével felemelje őt a porból a szentséghez, Atyához. Jézus feltámadásával és mennybemenésével elmúlt a kételkedők bátoratlansága, de azért megerősödött hitünkben ne legyünk vakmerők s reményeinkben ne váljunk kérdőkke, fenhéjazókká.

lalatokba bocsátkozott s majd mint a német király, majd mint a görög császár szövetségesei ezek ellenségei ellen hősi és diadalmas harcokat vívtak.

Midőn Arnulf német király szövetségeseiket a Pannóniában — a mostani Dunántúli kerület — lakó moryák ellen győzelmes harcokat vívtak, megismerték Atilla örökségét.

De míg őseink idegen országokban harcoltak, a hazájukban hátra maradt rész, mely nagyobb részben öregek, gyermekek és nőkhöl állott, a bezenyók rajta ötétek s Etelkőzt elpusztították.

Ezen körülmény őseinket arra bírta, hogy Etelkőzt oda hagyva Atilla öröksége elfoglalására induljanak.

A magyar nemzet 887 körül Árpád vezérlete alatt a verecskei szoroson hatolt be a mostani Magyarországra s 9 évig tartó harcok után Pannónia elfoglalásával a honfoglalás nagyművét 896. évben befejezte.

A honfoglalás befejezte után Árpád nemzetét gyűlésbe hívta Pusztaszeren, a hol az egybehívott hősök az elfoglalt országot törzsek és nemzetségek között felosztották, az elő törvényeket hozták az állam és a közrend biztosítása czéljából.

Bármily kevés adatok maradtak is fenn a honfoglaló ősök regibb multjáról, mégis a honfoglalást közvetlen megelőző harcok a honfoglalás nagy műve s az ország szervezése közüli eljárásuk azt tanúsítja, hogy a magyar nemzet harci és országlási képesség terén magasabb fokon állott a meghódított s körülötte lakó népeknél.

Kétségtelen, hogy Perzsa közelébeni tartózkodásuk alatt az akkor magas fokon állott Perzsa műveltség által áthatva voltak s a pogány magyar vallástól fenn maradt csekély adatok azt tanúsítják, hogy a Perzsa nép vallásos nézetei is befolyással bírtak a magyar nép vallására, hogy az ő magyarok tűzimádók voltak.

A folytonos harcok megedzették a magyar nép férfias erényeit s hősi vitézséget s Árpád és utódainak, valamint a magyar faj vezér elemeinek bölcsessége képessé tették a magyar nemzetet nemcsak a haza elfoglalására, hanem annak megtartására is.

Kell, hogy minden igaz magyar büszkeséggel és hálaérzéssel gondoljon Árpád és népére.

Mert Árpád valóban nagy volt úgy is mint vezér, úgy is mint államférfi s csak akkor tudnánk valóban csudálni az ő és népe nagyságát, ha az első magyar keresztény világ főterekvésének nem tekintette volna a pogány magyarság emlékeinek megsemmisítését s ha a mongol járás járás el nem

pusztította volna az első magyar műveltség emlékeit.

De így is, a mi történeti adatok úgy belföldi, mint külföldiek fennmaradtak, mind a hooszerző vezére és népe hősiességét és kiválóságát hirdelik.

A honfoglalás óta tehát ezer esztendő mult el s emek emléket ünnepeljük, most idők végtelenségébe. Ezer esztendő nem nagy idő, de nagy idő egy nemzet életében, mely ez idő alatt folytonosan önálló állami életet élt s nevével bejegyezte a világ történelem lapjaiban, mely ezer év alatt fontos tényezője volt a művelt emberiségnek, — mely részt vett ez idő alatt az emberiség nagy érdekeinek szolgálatában, harci babérokat szerzett s nagy eszméként lelkesült, küzdött és vérezett.

Elvonulnak lelkünk előtt az egy ezred év nagy eseményei és dicső alakjai, a fény es a gyász, a győzelem és vereségek emlékei.

Látjuk a hooszerző Árpád diadalmas hadat, feltűnik előttünk az első király Szent István apostoli alakja, kinépet a keresztény vallásra oktatja s bevezeti a keresztény népek szövetségébe.

Látjuk a daliás és győzelmes királyt Szent Lászlót, a korát tudomány és felvilágosultság által századokkal megelőző Dalmátiát meghódító Könyves Kálmánt.

Látjuk bölcs királyaink alatt a nemzeti élet, a magyar állam megszilárdulását, a műveltség terjedését.

Majd elborul nemzetünk s bánat borul szívünkre, feltűnik előttünk a saját rettenetes csata, a mongol hadak pusztítás. Látjuk az égő városokat, a leölt magyarság százezreit, borzadva szemléljük az elpusztult hazát.

De im a bánat oszladozik, az elpusztult haza romjai fölött 4-ik Béla király dicső alakja tűnik fel, a 2-ik hooszerző új életre kelti a nemzetet, vissza állítja hatalmát.

De rövid néhány tizedév után újabb gyász támadt, kihalt a dicső Árpád ház férfi ága s pártviszály pusztítja a hazát.

De csak hamar feltűnik Nagy Lajos dicső ideje, a magyar daliás idők kora. Nagygyá lesz a magyar nemzet, — híret nevézeng Európá, Visegrád és Buda városában Európa fejedelmei jelennek meg s a világ események ott szövetnek.

Nagy Lajos kora után csak hamar újabb dicsőség támad a magyar égen Hunyadi János alakja jelenik meg, az egész kereszténység hőse, a magyar nemzet dicsősége, hajnoka s vezére lesz.

Diadalok sorja magyar hősiesség dicsősége ejti hamujatba a világot s a Hunyadi névhez fűződött fény nagyobbá tette

Mátyás az igazságos király uralkodása alatt,

A magyar állam hatalma parancsoló lesz Európában s Budavára a fegyverek és a tudomány hatalmát látja falai között, a magyar nagygyá lesz a csaták és a tudomány terén.

De dicsőségünk magasratört fénye csak hamar kialszik. A nagy király halála után pártviszály dulja a nemzetet s feltűnik csak hamar Mohács vér áztatott csata tere, a hol a magyar állam önállósága hosszú időre sírba száll.

Három század véres küzdelme vonul el szemünk előtt, de a darabokra oszlott szettepelt nemzet történetéhez annyi dicső emlék fűződik.

Látjuk Zrínyi Miklós Szondi hőse halálát, Losonczy, Dobó, Jurisics hős küzdelmeikkel megjelennek előttünk Bocskay, Betlen Gábor, a Rákóczyak, Zrínyi Miklós a költő Tököli dicső alakjai.

Szent lelkesedéssel fordul lelkünk a magyar szabadság harcok legdicsőbb főria Rákóczy Ferenc fejedelem szent alakjához.

A tárogató rivalgásába belezeng lelkük vihara s lelkük száguld Rákóczy Ferenc diadalmas zászlójával, majd hűdozó megvünk vele Redestő partjaihoz. Ez idő alatt emelkedik legfenségesebbé a magyar női erény. Zrínyi Ilona és Loránthi Zsuzsanna minden kornak legnemesebb női alakjai maradtak.

Uj kép tárul fel előttünk, egy fiatal-ság és szépségtől sugárzó királynő Maria Teresia lép Pozsonyba a magyar országgyűlés elé s felhangzik a büszke magyar férfiak kiáltása életünket s vértünket királyunkért.

És uja dicsőégről dicsősége száll a magyar sereg, az ősi harcias erények hamulatba ejti a világot.

A harci dicsőség után a nagy királynő a tudományoknak egyetemet emel.

De majd elnemzetlenesedik a magyar, nyelvét, ősi erényeit elfeledi.

Ámde csak hamar támoszai támadnak a magyarnak.

Feltűnik gróf Szechenyi István nagy alakja. Megifjodik a magyar szellem ujkorszak támad. Az állami élet, valamint a tudomány és irodalom terén egész legiója támad a kiváló hazafiaknak s tehetségeiknek.

Látjuk Deák Ferencz Weselényi Kőlcsey, báró Eötvös József, gróf Butthányi Lajos, Kossuth Lajos küzdőleimet az alkotmányos szabadság és a nép jogai kivívása körül. Majd halljuk Berzsenyi Dániel, Kisfaludiak, Vörösmarty Mihály, Petőfi Sándor, Tompa Mihály és Arany János költői remekeit a magyar nyelv bűvös bájos hangjain.

És míg a főpapok és szadduceusok a megvesztegetett katonák által hazugság révén akarják megváltoztatni az igazságot, hogy Jézus feltámadott, addig ő már apostoláival tudatja, hogy látható jelenléte csak rövid tartalmu lesz. S azt a hatalmat, melyet Atyjától nyert s a küldetést, melyet Atyja rábízott s mely eltávozásával megszűnik, apostolaira ruhazza: „Vegyétek a Szentleket, a kiknek megbocsátjátok bűneiket, megtartjátok, meg lesznek tartva.” Ezen világos kinyilatkoztatás után kérdem Jézus menyinybenmenetelének örökké nevezetes és emlékezetes ünnepén, vajjon higyük-e a keresztény hit legfőbb dogmájában, hogy a feltámadott Jézus még egyszer eljön „ítélni elevenek és holtak fölött.” És kérdzem, ki gondolkozik szebben és nemesebben, az-e, a ki Jézus kinyilatkoztatott igazságában, azokban a gyönyörű és megható szép tanokban hisz, vagy a ki a szadduceusok hazugsága és a katonák megvesztegetése által elvakítatva, tagadják Jézus istenségét. Kinek volt igaza? A zsidóknak, a kik Jézust kárhoztatták és halálra ítélték; a pogányoknak, mint Tacitusnak, Svetoniusnak és Bithynia becsületes érzelmű praefectusának, a fiatalabb Pliniusnak, a kik őt és az apostolokat kigunyolták és megvetették; a bölcselőknek, mint Qlusnak, a ki Jézus tanításait képtelenségeknek tartotta; vagy az apostoloknak és Originensnek, a kik őt mint isten fiát imádták? A kérdésre könnyű megfelelni: Az idők

multak. A keresztre feszített hatalmassá, legyőzhetetlenné lett. Megsemmisítette az őt lenéző pogányokat, szolgájává tette az ő-kori bölcselést, trónjától megfosztá a császárságot, meghódította, meggyőzte a világot, műveltséget teremtett a barbarok földjén és egészen új, sajátos, megdönthetetlen országot alkotott.

Elérkezett a pünkösdi napja is és Jézus apostoláival felment az Olajfák hegyére. Itt kezdődött szenvedése, a győtrő haláltusa után innen hagyta el a megváltott világot és most innen akar dicsőségének teljességében a menyinybe menni. Itt akarja bebizonyítani mindenhatóságát a város előtt, a mely őt elítélte és keresztre feszíté, a katonák előtt, a kik sirjait őrizték és az apostolok előtt, a kik győzelmének ilyen alakban való teljesülését nem is sejtették.

Az apostolok megkérdézték Mesterüket, hogy ez időben állítja-e vissza Izrael országát, mire Jézus határozottsággal felelte: „Nem tartozik hozzátok tudni az időköt vagy alkalmakat, melyeket az Atya önhatalmában rendelt el.” Az apostolok kíváncsi kérdése a zsidók álmadozásának utolsó nyoma, Jézus szavai pedig a Lélek világossága, a mely a kételkedést eloszlatja. Jézus utolsó szavai-ból kiolvashatjuk rendeltetésünket s a végső czélt, hogy gondolatainkat ezen Lélekre irányítsuk, a kinek engedelmes és legyőzhetetlen eszközei vagyunk,

A természetfölötti iskola azonban mindezeket tagadja, koholmányoknak bélyegzi. S keresve keresik az okok okát, a végokot, de nem találják meg. Miben van tehát több bölcsesség? A tizenhatszadik század semmi gunytól és vakmerőségtől meg nem retenté tévtanaiban; a tizenkilencedik századnak a képzelődés elméletére helyezkedett racionalismusában, vagy az apostolok egyszerű, de magasztos hitében?

Piros pünkösdi napján szent, vallásos áhitat szállja meg a lelket. A mosolygó pünkösdi rózsák kedves illata mintha a jerikói rózsák kertből jönne. Egy tört, roskadozó kereszt kis kápolna előtt az Olajfák hegyén végbement drámára emlékeztet. Szépen játszadoznak az ártatlan kis leánykák és fiúk, a kiket Jézus oly végtelenül szeretett. Feltűnik a felhők mögöl előbukkanó, bágyadozó hold s az öreg, lassan bandukoló esthajnali csillag reszkető fényében. Zissen a szellő, zümmögnek a kis bogarak, fájón énekelnek a madárkák. Valami titkos érzés támad szívemben: mintha ez a nagy mindenség az ő kicsinységével dicsőiténé legjobban a teremtő, hatalmas istent. Tünődéseim közben megkondul az öreg harang hívó imára s szomoruan hangzó bugására lelkem felszáll a magasba csendes, komoly áhitattal. Isten! minden csak téged áld és imád, mindent, mindent te alkotál. Te vagy az ut, az igazság és az élet!

A míg lángol a magyar hazafiság, küzd az értelem és hazafias lelkesedés és zeng a magyar dal, soha addig nem hallott ékes zenével, harczi riad fel és a szabadságában s nemzeti létében megtámadott magyar élet harczóit, az ezredének harczi dicsőségéhez újabb babérokat esatol.

Héj de kihul a kard a nemzet kezéből, vérbe borul a szabadság hajnala.

De csak hamar új idő támad, király és nemzet kibékül — s a szeretetben és bűségben egyesült király és magyar nemzet megerősödvén, dicsőségben lép be a 2-ik évezredbe.

A nagy idők eseményeihez mily fontos kép, mily szent frigy, királyáért, lelkesülő nemzet és nemzetét szerető király.

Mint ha megújulna az egyezer év előtti esemény.

A honfoglalásra induló nemzet Árpádot választja fejedelmül, hogy összeforva erejét egyesítve fogjon nagy feladata megvalósításához.

A mostani magyar nemzet a legalkotmányosabb érzelmi, bölcs és nagy lelki király, Ferencz József vezérlete alatt lép be a 2-ik évezredbe hogy egyesült erővel egy új ezredév alapjait rakja le.

E nagy események hatása alatt boruljunk le a nagy Isten előtt, a ki az idők folyását kimérte s évezredek ideje nála egy szempillantás, hogy egy évezred viharai között gondviselésével megartott.

De egyuttal emelkedjünk felefeletünk magaslataira is.

As isteni gondviselésen kívül mi tartott meg bennünket ezer éven át?

Saját nemzeti erőnk és azon kiváló nemzeti sajáttságok, hogy minden időben az emberiség agy érdekeinek szolgálatában állottunk, hogy szerettük hazánkat, de lelkesülmi tudunk, vérezni készek voltunk minden oly szűkért, melyek az emberiség szellemét a haladás szárnyára vették.

Az isteni gondviselés is azért volt velünk, ezért tartott meg bennünket az emberiség számára.

Ne kutasunk, kik voltak rokonaink és hogy most mely néppel állunk rokonságba. Nincs velünk rokon népe e nagy világon.

Faj nemzeti sajáttságunk nyelvünk azt mutatja, hogy mi minden népektől külön álló nemzet vagyunk s több ily népet, mint a magyar az Isten nem teremtett.

Tán az a körülmény oltotta be nemzetünkbe már évezred előtt a magyarok külön Istene hitet.

Ne aggasszon az bennünket, hogy nem vagyunk számos milliókat számláló nemzet.

Ha egyet értünk, ha leküzdjük a pártoskodás gyűlölségét, elegen vagyunk arra, hogy évezredek áturai legyünk hazának.

Nemzetünk büszke jellege soha se erőszakolta senkire nemzetséget, a ki más fajból magyarrá lett, azt önként tette, az valóban magyarrá lett.

Itt vagyunk azon a főleön, melyet Árpád diadalmas hadai foglaltak el és mi utólok itt akarunk, itt fogunk maradni.

Lépjünk át a 2-ik évezredbe Istenben vetett hittel s azon férfias elhatározással, hogy az ősök erényeit megtartjuk, a történelem tanúságát, hasznunkra fordítjuk, h bánunkat levetkezzük.

Szeressük hazánkat, engedelmeskedjünk törvényeinknek, tiszteljük királyunkat s imádjuk Istenünket s akkor nem kell féltünk ellenségeinktől.

Egy ezredév emléke szől hozzánk s e perczen érezzük, hogy az ősök szellemei vesznek körül bennünket és mi méltók akarunk lenni a dicső elődökhöz.

Vajha beteljesülneek a melyen őrző költőnk Tompa Mihály szavai, melyek a terebélyes nagy fa ezímen a magyar nemzet-ről írt:

„Álljon e fa! 's arra térjen
A ki döltét várja szégyen,
Vészben fagyban mit lehullat
A levélért nyerjen újat
S egy ha leván törve vágva
Izmosodják többi ága
S bár a vész felette zugjon
Terhes felhő tornyosuljon

Ontsa lángját menydörögve
Álljon, álljon mindörökké
Terebélyes nagy fa.“

Deák-majális.

Igen tisztelt Szerkesztő uram! No mondhatom, igen megjárta, midőn arra a gondolatra jött, hogy tőlem a gimnáziumi majálisról extra-tudósítást várjon. Persze azt nem tudta, hogy a somogyi gazdák, a kik esőre sóvárogznak, biztosan spekulálnak a majális-napokra s számításuk többször be is üt mint nem. Aztán nem is születtem én újdondásznak, a ki fantáziájának segítségével egy liter műspíritus — képzellemmel egy hektó mábor — referátát képes előállítani. No de máskor még csak hagyján.

De majálisról írni, mikor ország-világ (legalább a Csurgó és Vidéke olvasóinak nagy része) tudja, hogy ez a majális nem tartatódhatott meg — ez több a soknál.

Deere ön persze azt mondhatná, a mit az egyszeri májszter mondott az inasának, hogy pénzért bort hozni az nem „kunszt,” — és igazza volna.

Hanem azt az egyszer constatlom kell, hogy az ifjuság, élén a rendezőséggel, minden lehetőt megtett már napokkal előbb a majális sikeréért: gyönyörű helyet kaptak az uradalmi erdőben (de kár, hogy olyan kevesen láthattuk; majd megnézzük máskor!) bejárat díszkapuval, millennáris jelmonddal, szabályosan kimért, rendesen megsújolt, egyenletes, térs táncz helytel, melynek közelében toilette-asztalka volt elhelyezendő minden kellékkel stb. stb. Már maga a csinos rajzjal ellátott, izléses tánczrend is oly szép reményeket keltett a tánczkedvelő szípnemnél. Az előkészületekben fáradhatatlan ifju nemzedék a legjobb reménységgel tekintett a jövőbe és a csillagos égre, kérve Jupiter Pluviust, hogyha esőt bocsát is a szomju földre, ne tegye azt idő előtt; legyen kegyelmesebb, mint tavaly. És mégis . . . No de ne vágjunk elébe az eseményeknek, hanem tartsuk meg az illő chronologiai sorrendet.

Reggel korán — korábban mint rendszeren — megmozdult a muzsaffak serege s a kissé erősen tűző a psugaraktól is hevítve, — de gondolom: az önézettől is dagadó kebellet sietett a zászló alá, mint valami kisebb hadsereg.

A kivonulás nem is volt mindennapi dolog; illet egy esztendőben csak egyszer láthat Csurgó—Óváros álmélkodó népe. A millennáris zászlók alaposan festettek s biztatólag lengtek a magasban; s a muzsika-és dobszó ütemeinek hatása alatt, még a legapróbb is bizonyos büszkeséggel egyengette lábait. Ez volt egy 7 órakor.

Mondanunk se kell, hogy a kárkerző és élénk marschban meglankadó tagokra mily üditőleg hatott a balzsamos, hamisítatlan levegő, de még inkább a szokás szerint fölállított konviktusi s koronabeli laezi — konhya párolgó illata. S az a pár bátrabb és természet kedvelő család és egy-két vállalkozó szellemű vidéki ismerős nem bánta meg, hogy az ifjuság mulatságát családiasabbá tette. Tehát az egész társaság „egy szebb jövő felé veté előre tekintetét” vagy prózában szólva: fokozódó étvágygyal várta az ebédet. Ez volt egy 1 óra körül.

Azonban e közben a figyelmes szemlélő a gyékényesi láthatár felől felhőket látott feltűnedezni (ez pedig régi tapasztalat szerint meg szokott nőni), az óvatosabbak idejében elfoglalták a sátor alatti kevés helyet, minden irányban biztosítva magukat az idő bekövetkezhető viszontagságai ellen. Szerencse, hogy a barna gyerekek idejében megérkeztek, hogy megvigasztalják a szomorkodókat. Valóban annyi idő alatt, hogy ezt leírtam, kövér cseppek kopogtatták meg az asztalokat, az üvegeket, a faleveleket és a falevelek által gyöngyben védett süvegeket. „No de se baj, több is veszett Mohácsnál!” — zengi csöndes kisérrettel és bátorítólag egy pusztíthatlan kedélyű és vállalkozó szellemű vidéki ismerős, kibén e napon a magyar őserő nyilatkozott meg; — míg társa,

az örök hallgató bús-magyar, pillantásokat vet fölfelé, aggódva neje tunikája miatt; de közben „keresi az elrejtett mélyet” s miután egyet kocizott, nagyokat hallgat. A kis társaság a sátor védszarnyai alatt meghúzódva, jó reménységgel várja a további fejleményeket. Ez volt egy 2 óra tájban.

Ugyanekkor általános drukk kezdődött meg benn a városban az ezen napra szabadságot nyert családapák között, a készülődő kisebb és nagyobb tánczosnők körében, kik szorongva várták a felhők oszlását — néma megadással vették észre az esőcseppeket s hallották a mama visszamondó — háttározatát. Ez történt 3-kor.

Mert hát e napon a gazdák jobban imádkoztak, mint mi, a nemzetgazdasági szempontokat lenéző s mulatni vágyó ifjak és veteránok.

S valóban az eső lassan bár, de biztosan megindult és meg sem állott, míg az erdei majális alaposan el nem mosta.

A többi, drámai momentumot már csak főbb vonásokban rajzolom.

Az ablakban álló szemlélő előtt mint ködképek vonulnak el: majd egy nozzu kocsi ra vonult rendező-csapat-töredék, mely megázva ugyan, „de törve nem” hazafelé vonult, majd egy többé kevésbé lucos, de azért bátor gyermek sereg, „a mely magát meg nem adja,” majd egy másik diák-sereg, mely az esteli folytatásba vett jó reménységtől bátoritva készült „bevenni” a Koronát; majd egy-két fiakker, akaratlanul igen rövid séta-kocsizást tett társaságot szállítva; majd egy másik hosszú kocsi, mely a „sátor alatti” legbátrabb utó és védsapatot szállítja, néhány kezdő zenész-jelölt fűlsiketítő czinczögása mellett. Es így tovább.

Eddig tartanak a majálisról pontosabb följegyzéseim. A többire nézvést pedig meg fog engedni t. Szerkesztő ur, ha csak röviden és szárazon megemlítem, hogy az esteli folytatás igen jól sikerült egy kedélyesség, mint anyagi siker tekintetében. Nem volt ugyan olyan nagy tolongás, mintha még többen lettünk volna, de aligha tévedek, ha az első négyest tánczó párok számát egy 60-ra teszem. Azt is mint fontos adatot felhozom, hogy a teremben éjfélkor is 25—30 fokot mutatott a hőmérő. S ha tán arra is kíváncsi volna, hozzátehetem, hogy még 4—5 órakor a higan jóval felül állott a fagypontra legalább 20—25 fokkal, a nélkül, hogy a hőség bárkit tulságosan megperzselt volna.

Dicséretére mondhatjuk a fáradhatatlan ifjuságnak, a dr. Héjjas Imre tanár vezetése alatt álló rendezőségnek, hogy mint mindig, most is kitett magáért s a siker érdekében a lehető legtöbbet. Arról pedig nem tehet, hogy ez a délután a nemzetgazdasági szempontnak kedvezett.

Ez szolgáljon enyhítő körülményül nekem is, hogy tudósításom ily fogyatékos és ha mégis t. Szerkesztő urnak panasza volna, kérem vegye elő első sorban — a naptár-készítőket.

Az utó kor számára és biztatásul a jövő majálisozóknak, felemlítem, hogy az utó majálison a következő hölgyek vettek részt.

Asszonyok: Amtmanné, Badány Ignáczné, Balog Antalné, Bauss Sándorné, Bárány Gyuláné, Batori Lajosné, Beregszászy Pálné, Bóné Kálmáné, Bosznai Istvánné, Császár Istvánné (Gige), Eisler Manoné, dr. Ehn Kálmáné, Ferenczyné, Freiler Józsefné, Freitag Béláné (Cseberki), Furmann Antalné (Zselicz-Kislak), Halász Imréné (Galmbok), Hegyi Józsefné, Héjjas Pálné, dr. Horváth Józsefné, Horváth Józsefné, Kalocsay Endréné, Kondor Józsefné, Konlechner Frigyesné, Kovács Sándorné, Laszka Józsefné, Losonczy Sándorné, Lovass Gyuláné, Mátray Gyuláné, Matter Janosné, Németh Zsigmondné (Alsók), Paizs Mihályné (Nagy-Atád), Panovicsné, Pécsék Janosné, Rinkezné, Schlegel Lőrinczné, Sternberg Ignáczoé, Súlyánszky Imréné (Zselicz-Kislak), Szabó Pálné (Pata), Szilvágyi Gyuláné (Légrád), Toth Imréné, (Gyékényes), Tüttő Ferenczné, özv. Vidané.

Leányok: Adglsberger Irén, Batori Jolán, Baum Matild (Nagy-Kanizsa), Beregszászy Irma és Irén, Eisler Poldina, Fejes Margit,

Fekete Ilona, Ferenczy Margit, Freiler Ida, Freitag Gizi (Cseberki), Fülöp Gizike, Hajós Irma, Halász Margit (Galambok), Hegyirén, Héjjas Irma, Vilma és Emma, Horváth Vilma, Jakab Sárika, Laszka Ilonka, Lovass Linus és Ilona, Nagy Tera (Csököl), Németh Margit (Alsok), Paizs Margit (Nagy-Atád), Pano-vics Matild, Perger Matild, Pécesk Mariska, Rinkes Gizella, Ritter Janka (Vízvár), Schlé-gel Vilma, Sternberg Malvin, Szabó Ilona (Szenna), Szabó Jolán (Pata), Szalai Margit, Szűcs Jolán (Gige), Szilvágyi-Erzsike (Lég-rád), Tóth Teruska, Vida Klára és Teréz, Wolf Gizike.

C s a r n o k.

Késő bánat.

— Rajz. —

K. Kovács Laura.

(Folytatás)

— Maresa lelkem, talán beteg vagy... s még valamit akar mondani. De olyan le-sújtó pillantást röpített feléje a felesége, hogy nyomban elhallgatott, kanalazta tovább a forró levest és elgondolkozott magában. Egy legy-zümmögését is meg lehetett volna hallani oly mély csend vette körül a ház-as-társakat. Pistának mégis úgy tűnt fel, mintha óriási zagyva lárna tombolna valahol, mé-lyen-mélyen a szive bensejében. meg fent a zavaros fejében. Odáig jutott, hogy valami rút, rettenetes szörnyeteg kezdte felemelni vörös fejét a bubánatának fekete hínáiraiból s minék az ilyen élet suttogetta fülebe egy következetes makacs hang, nem lesz jobban soha, inkább még rosszabbra fordul ez a dolog — ne hagyj magad Pista hiszen nem vagy te se ügyefogyott sem eszelős.

— Nem is! nem is hagyom!

Le tette a kanalat, meg törölte délczeg ba-juzsát és lassú kemény léptekkel ki ment a házból anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna is az asszonyra. Pedig fájt epedt a szive egy ölelés egy bucsú csókért mint azt rendszeren tenni szokta ha aludni ment a külső házba, honnét jobban ügyelhetett a jószágaira meg a cseledeire.

— Kissé megszeppenve nézett utánna az asszony, de mégis meglátszott arcán, hogy jól esik neki, hogy magára maradhatott, sietve szedte le az asztalt s hozta ki az edényt, azután kipillantott az ajtón vajjon aludni ment-e Pista csakugyan. Miután meg-győződött besietett belső kamorájába, hol a magasra vetett rózsaszínű ágynél helye-zett székre tette az égygyertyát, melle ku-porodott és zsebéből óvatosan körültekintés után egy rózsaszínű levelet vett elő. Hom-loka pirban égett s kezei remegtek az izga-tottságtól míg talán hatodszor is már első-től utolsó betűig olvasta a következő tar-talmu sorokat.

A anyos piczikém! Mivel nem hiszem, hogy elutazásom előtt még egyszer láthassalak, kérlek igen szépen, légy óvatos, pontosan úgy járj el amint neked magyaráztam, ne vigy magadal a vonathoz semmit, pontban reggeli 5 órakor indul a vonat, tehát már négykor az indóházban légy. ne menj a vá-róterembe, hanem amint a jegyet megváltot-tad, maradj kiint a hársok alatt s első cse-nyetéskor kerj nőiszakaszt s a mint mondtam, nyomj egy forintot a kalauz markába, hogy senkit ne eressen hozzád. Ugyanazon kalauz-jón a vonattal Pestig, tehát ha valamire szükséged lesz, ő veled hozsád fel. Pestre érve borítsd arcodra a fátyolt melyet adtam, hogy senki fel ne ismerhessen, mert mostanában sokan utaznak arról a vidékről, azonnal ülj bérkoocsiba és el ne felejsd a számat.

Alföldi-ucza 74 szám. ott már várni fognak rád és déli 11 ór-kor én is ott, ternek, hogy lángoló keblemre szorítsalak. Addig is Muczuskám száz ezer pusztit czne usodtól

Bede Pista harmat arcu szép felesége, gondolkozva hajtotta fejét a felvetett ágyszélére. — Elmenni, örökre elmenni ebből a házból, erről a környékről, elmenni idegen világba, szökve, itt hagyva mindent a mi sa-játja, teljesen rá bízva egy szép szavu nagy-urra, egy aranyos huszáruháas főiséges alakú szép emberre akire minden szem rá tápad, akire minden asszony szive feldobog; itt hagyni örökre ezt az egyszerű patyolat-ruhás barna — arcu jó paraszt embert, a ki teljesen sziveből hiven szereti. Erősen dolgozott a lelkiismeret Maresa szivében, de azok az ígéretek miket a gróf ur tett, az a pompás élet mit számára kilátásban helye-zett, meg a szerelem mit az illatos öltözötti, finom szavu szép ur iránt érzett, még is erősebb volt a lelkiismeret szavánál — Hat itt maradjon és itt vönüljön e meg a pa-raszt munka mellett, ha uriaszony is lehet belőle? — és milyen uri asszony. Nyáron a svábhegyi villában fog lakni, eselődéstől körüyezve, Télen a gróf Pozsonyba viszi s ott bérel egy szép lakást részére. Az első hazai takarek pénztárba 40 ezer forint lesz a nevére letéve s így jövője biztosítva, azon-felül bírja a gróf esküjét, hogy míg a gróf él, évi 2000 forint gombostüpenzben részesül. Ilyen ajánlatra csak itt lehet hagyni ezt a nyomoruságos kis falut mind-n emlékével együtt. Később el is fog válni Pistától csak szerencsésen el szökhessen tőle... hej de ha észre találna valamit venni! — ha kilesné s utánna jönné... A szép asszony össze-borzadt e gondolatra s lábheg en az ajtóhoz lapozott hallgatózni. Odakünn nem mozdult semmi, csak a szel zörgette a nyárfá leveleit, az éj sötét volt mint a tenta. És Maresa ép ezt szerette, eléggé fehér az országot elve-zi az a vonathoz. Kissé ledől az ágyra, aludni akart, hogy erőt gyűjt-ön, de a szeméi nem akartak zárva maradni, lassan felkelt, kinyitotta ládáját s egyenkint szedte magára uti ruháit; alolra csupa fehérét, felülre csupa feketét ja legszebb selyemből, azt a gyémánt fejcs arany gyűrűt is ujára huzta mit a gróftól kapott azon az estén mikor a kastélybeli p rtkban, megegyeztek abban, hogy Maresa Budapestre fog menni. Nem hiányzott már semmi csak a bátorsága fogyatkozott meg, a szive hangosan kezdett tombolni s a lábai roskadoztak, jéghidegséget érzett az arcában mikor lábhegven az ajtóhoz köze-ledett, hogy a másik szoba alacsony ablakain át észrevétlenül kisonjon. Megállt mintha valaki megállította volna mintha erős hang a fülebe sugná „Egy lépést se tovább, itt ma-radj.”

— Milyen gyáva vagyok, igyekezett biztatni magát. Czuezus előre megjövendölte, hogy az utolsó pillanatban fog bátorságom elhagyni, de megmutatom neki, hogy nem olyan póltrom asszony vagyok a milyennek képzelt, igen tapsolni, fog és bravot kiált és kis vitéznek fog nevezni s még ma este el visz a színházba, hogy neves-sek, kaczag-jak mostani rettegésem fölött. Így mondta, azt is mondta, hogy rövid napok alatt meg fogok okosodni s be fogom látni, hogy lé-pesemmel bünt nem követtem el. sőt helye-sen cselekedtem, mert minden embernek kötelessége a saját jólétéről lehetőleg gon-doskodni.

(Folyt. köv.)

H i r e k.

— Gróf Jankovich László Zalamegye főispánja május 19-én N.-Kanizsa városát meglátogatta. Az új főispánt N.-Kanizsa lel-kesen fogadta. A vasuton Vécsey polgár-mester üdvözölte, majd lovas banderium s 50 fogat kíséretében a városba vonult. Este fátylós menettel tisztelték meg a főispánt s tiszteletére bankettet rendeztek. Másnap a tisztelegőket fogadta a főispán. Feltűnő, hogy a tisztelgők sorában minden testület megje-lent, csak az ügyvédi kar hiányzott! Janko-vich, úgy látszik igen hamar népszerűsége

tesz szert, mert a zalavármegyei lapok egy-értelműleg elismerőleg nyilatkoznak rokonszenves megjelenése és modoráról.

— Nem jó a gyermeket magára hagyni. Járásunkban a szülők gondatlansága miatt egyik szerencsétlenség a másikat éri. A szerencsétlenség okozói legtöb esetben a magára hagyott kis gyermekektől ered. A napokban május 15-én a szülői gondatlanság Berzenczén okozott egy szerencsétlenséget. Jelusics Péter és neje berzenczei földművesek a jelzett napon otthon hagyva 6 és 2 1/2 éves gyermekéikét, a mezőre mentek dolgozni. A felügyelet nélkül maradt 2 kis gyermek egyedül lévén a lakásban, a nagyobbik fiu apja dohányából, közönséges papirossal cigiárettet készített, s azt az ablakban levő gyufával gyújtogatni kezdte. A gyermek pajzságnak a kisebbik fiu is érdeklődő szemlélője volt. A komisz papirból készült szivar lobbort vetett, mitől a fiu megijedt, s a földre dobbott a hol a könnyen égő anyagot meg gyújtva a tűz a 2 1/2 éves kis fiu ruhá-jába is bele kapott s egy pár perc alatt a lakás belsejét lángba borította. A nagyobb fiu kimenekedett, a kisebb ellenben a ház-ban égett. A tűz helyére érkezett tűzoltók már csak a porrá égett ház zaratnalkait localizálhatták. A gondatlan szülék ellen a vizsgálat megindítotott, s valószínűleg elve-szik méltó büntetésüket.

— Kotyl Joskáék külföldre mennek.

Azt hittük hogy a mi cigányunkon nem fog a cigány vándorlási mánia. Megváltak ők csendben és békében közöttünk, soha sem jutott eszükben világ járó ut, nem vágya-koztak a csillogó aranyra, a tengerentuli dallásra, megelegedtek a hazai flóreszekkel is. Most már Kotyiék sem elégesznek meg az olcsó hazai dicsőséggel, kincsre, nagyvilági hírre vágyakoznak. Elmennék ők is meg-mutatni a világnak hogy mit tud a magyar cigány. A napokban már egy helybeli impre-sario vezetése alatt Berlin felé indulnak, hol naponként 75 márka üti a markukat. Az utazásra 400 márka előleget kaptak mely-ből 200 márkát le se kell muzsikálni.

— A barcsiak mozgalma. Barcsról Gróf Széchenyi vezetése alatt a héten egy küldöttség járt Darányi ministernél, a czél-ből hogy a földmívelési minstertől a barcsi sertés hizlalda kiegészítésénél sertés vasárt kapjanak. A miniszter kedvezően fdgatta a barcsiakat, s bár határozott ígéretet nem tett, mind a mellett kilátásba helyezte, a kérelem teljesítését.

— Választási mozgalmak. A sziget-vári járás függetlenségi párt választói értekez-letet tartottak, hogy veterán képviselőjük Fornszek Sándor lemondása esetére az új képviselő személyében megállapodjanak. Az értekezlet Lukács Gyula a népszámlója poli-ticai lap szerkesztője személyében állapo-dott meg, a kit a jelöltség elfogadására fel is hívtak. Lukács hajlandónak is jelentkezett a jelöltség elfogadására, azonban csak arra az esetre, ha Fornszek Sándor a legköze-lebbi választás előtt kijelenti hogy a kerület-ről lemond.

— Mire való a törvény? Mire másra, minthogy be ne tartuk s végre ne hajtsuk. Az 1894. XII. t. cz. 50 §. gyönyörűen in-tézkedik, kötelességévé téve a közönségnek, hogy mindenki köteles legkésőbb márczius vé-géig a hernyófészket leszedni, később pedig a cserebogarat és hernyót tisztítani. 1 95. §. K. pontja 100 koronáig bünteti, a ki hernyó és kártékony növény irtását elmulasztja. Mit ér mindez, ha senki sem hajtja végre. A szorgalmas gazda hasztalan irtja a hernyót, ha a másik kedélyesen mulat a fereg pusztításán. Szigoruan végre kellene hajtani ha-tóságainknak a törvényt, ellenőriztetni kel-lene házanként a könnyelmű mulasztókat, erőlyesen kellene alkalmazni a bírságot, ak-kor meg lenne az eredmény. Csak 10—15 embert büntessenek meg, a kik semmibe sem veszik a törvényt, majd bekövetkeznék a rend és hernyó pusztítás, de ha senki sem törődik a közhasznu törvénnyel, ugy ne csodáljuk ha rövid idő múlva fáink tönkre mennek. Jó lesz kissé erőlyesebb intézke-dést alkalmazni, még most sem késő, a hernyó bábok pusztításával kiszámíthatlan hasznot lehet még mindig elérni.

Hirdetések:

424. szám v. 1896.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kir. bír. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közli, hogy a csurgói kir. járási-bíróság által 1855-1896 sz. végzés-el Benkő Sándor nébpesti végrehajtó javára. Dr. Éhu Kálmán csurgói lakos ellen 175 ft. tőkekövetelés és járulékaik erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 325 ft-ra beült szobabutorokból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladottnak.

Mely árverésnek a helyszínén, vagyis Csurgón aiperes lakásban leendő eszköztársára 1896-ik évi június hó 1-ik napján délelőtt 9 órája

határidőül kitévetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 10 §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsárton alul is eladottnak fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára készpénzben, illetve az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizethető.

Együttal az 1881. évi LX. t. cz. 111 §-ának rendelkezéséhez képest felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdeteig alulírt bír. végrehajtónak egy példányban írásban adják be, vagy addig szóval bejelentésük.

Kelt Csurgón 1896. évi május hó 15-ik napján

CZIFFRAY KÁLMÁN,
kir. bír. végrehajtó

HAZAI BUTORELA DÁS!

Oleó árak! Olid áru! Pontos készlet galás!

Van szerencsém a nagyrabecsült közönségnek b. tudomására hozni azon körülményt, hogy a

Budapesti és újpesti első butorgyártól a képviselőseget megkaptam s ezáltal azon előnyös helyzetben vagyok,

hogy a legkifünőbb kész butorokból a legnagyobb készletet tartom és azokat részlet fizetésre és gyári áron adom.

Kárpitos műhelyemben elvállalok és készítek meg mint salon garnitúrákat, ebédő divánokat, ottománokat, rugó- és lószőr matraczokat, ugyancsak ezek javítását is juttatás aron

TONET-FÉLE HAJLITOTT SZÉKEK BIZOMÁNYI RAKTÁRA.

Képeket, tükörket részletfizetésekre is gyári áron számítom.

Vidéki megrendelések a legnagyobb pontossággal teljesítetnek.

(Csomagoláshoz szükséges gyökények oleó árban.)

Butorok és egyéb mindentéle butortárgyak gondos elcsomagolása előnyös felvételek mellett.

A szives n. e. közönség támogatását és barátságát kérem vala aatom részére

Tisztelettel

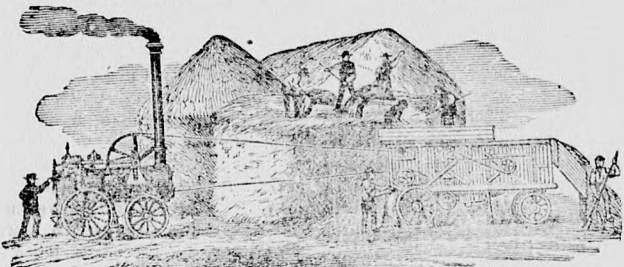
LASZKA JÓZSEF

kárpitos és butorkészítő.

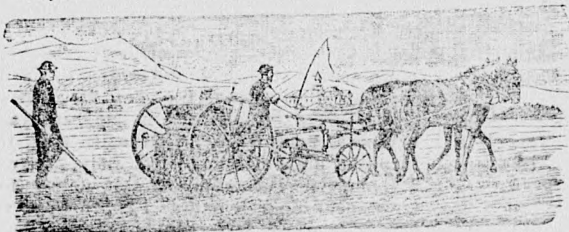
Csurgó.

Clayton & Shuttleworth
mezőgazdasági gépgyárosok © Budapest Vácsi-körút 63. sz.

által a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak.

Locomobil és gőz-sapítógép-készletek 20, egész 12 lóerőig, továbbá járgány-
eszközök, tisztító-és mosógépek, szőlő-és szőlő-
kolyozók, kaszáló- és aratógépek, boronák, szénagyújtók.

„COLUMBIA” legjobb sorvetőgépek, szecskavágók, réjavágók, kukorica-
morzsolók, daráló, őrlő-malmok.

Egyetemes aczel-ekék
és minden egyéb

2 és 3 vasú ekék
gazdasági gépek.

Részletes árjegyzékek kiadottnak ingyen és bérmentve küldésre.

Aránytalan megadóztatásom miatt Csurgórol elköltözni akarok sigy házam, úgy üzletema teljes berendezéssel eladó, vagy esetleg ház-, üzlet-, berendezés és raktár bérbe adandó.

FRIED ALBERT

kereskedő Csurgón.

Hirdetéseket jutányos áron elfogad a kiadóhivatal.

Nyomatott Vágo Gyula könyvnyomdájában Csurgón 1896.

— **Milleniumi ünnepély.** A berzencei, perdőcz pusztaí és udvarhelyi rom. kath. iskolák növendékei által Berzenczén folyó évi május hó 17-én tartott millenárius ünnepély a következőleg folyt le. Reggel 9 órakor ünnepélyes hálaadóistentisztelet, amely után a közel 1000-et meghaladó nemzeti színű szalag, — jelvény és koszorúval felkészített gyermekesereg zászlókkal a tűzoltótestület s a nagyszámu közönség által kísérvé kivonult a már előre feldiszipített praetere, hol is Rácz Béla káplán, röviden elmondta az ünnepség okát és célját. Mire a jelenlevők a gyermekekkel együtt elénekelték Kölesei Hymnusát; nyomban ezután egy fiú el is szavaltta azt. Most ismét Rácz Béla választa hazánk ezeréves történetét s a hazaszeretetétől áthatott gyűjtő eszéd, az egész közönséget magával ragadta, úgy anynyira, hogy sokaknak könnyet esalt ki szeméből, a szűni nem akaró éljzés határtalan volt. Ezután „Szent László és Mátia Verebély“ című köteményt Rosty Kálmántól elszavaltta Kósa Katalin. Majd Dienszenberger Lajos kántor-főtánoít olvasta értekezését, „A honfoglalás s a magyar nemzet ezeréves életéről.“ — mi e a) „Ezer év“ Inczedy Lászlótól szavaltta: Bajt Zsiga. b) „Ezer év“ Luby Sándortól szavaltta: Kovács Mari. c) „Ezer év“ Minke Bélától szavaltta: Ruskó István. „Királyi tett“ Dömény Józseftől szavaltta: Nöthig Mari. Most az ezen alkalomra 2 szólomra betanult éneket „A magyarok Nagyszonyához“ énekeltek a gyermekek egész biztossággal. Majd Czollenstein Franciska lepett Magyarország megkoszorozott térképéhez — s röviden ezeréves országunkról beszelt, nyomban ezután „Hazám“ című költeményt Lévy Mihálytól szavaltta el Lovász József. Ezután Tóth Béla tanító olvasta fel a magyar történelem legkiválóbb alakjainak nevsorát, megemlítve azok kimagasló tulajdonát. Mire ismét szavaltat következett, Büttner Lina „Ki volt a jobb?“ című költeményét szavaltta el Czmrk Gizella. Most Vörösmarty „Szózat“ jat énekeltek el közösen a jelenlevők minék végeztével ugyanezt elszavaltta Kiss István. Majd előlépett Nézies Peter s egy buzditóbeszédet mondott tanulóitársaihoz, mire a gyermekek által elmondott záróima következett, a befejezésül „Oh Mária nálad keres“ című éneket énekeltek 2 szólomra a gyermekek. Esti 8 órakor a casinó, ez alkalomra rögtönzött teaestélyén vett részt a közönség, amelyen a jókedv és vig hangulat tánczra perditette nemcsak a fiatalságot, hanem azokat is kik a tánczistennőjének hódolni nem szoktak. Tánczkörök közben kifaradt közönség hazafias dalok éneklésével adó határtalan jókedvének kifejezést a fesztelen hangulatban felet mulatságnak, csak a reggeli szürkület vélet véget. Jelen voltak: Asszonyok: Babochay Lászlóné, Csánk Jánosné, Dienszenberger Lajosné, Eglesz Peterné, Dr. Ehn Kálmánné (Csurgó), Kaufmann Albertné, Kaufmann Sománé, Krenzier Adolfné, Rácz Imréné, Dr. Schwarz Mihályné, Stiaszny Lajosné, Taiger Lajosné, Venetianer Sándorné (Stridó) és Vidasfalvy Ernőné (Perdőcz). Leányok: Csánk Margit és Rizika, Fáv Elvira, Kaufmann Irma és Elvira, Kohn Mina (Grácz) Rácz Gizella, Czilike és Anna, Taiger Sarolta és Vidasfalvy Irma (Perdőcz).

— **Megszüntett aljárásbírói állás.** Csics Albert csurgói kir. aljárásbírónak Gyergyó-szent-miklósról történt át helyezése folytán megürült aljárásbírói állást, mint előre jeleztük, az igazságügyminister nem fogja betölteni. Csics Albert e hó 24-étől állásától felmentetett, s a törvényszék elnökének átírata értelmében, a 3-ik aljárásbírói állás megszüntetett. Marad tehát minden úgy mint régen volt, míg csak a bírósági restauráció számán sem lesz változás, mert hát képtelenség egy embertől kívánni, hogy többet dolgozzon mint a mennyit elbir.

— **A csurgói ev. ref. főgimn. ifjusága** által máj. hó 16-án rendezett millenárius majálison fölüllizettek: Kacsokovics L. 5 frt., Csurgói főbérnökiség 5 frt., Dr. Héjjas I. 2 frt 50 kr., Vágó Gy. 2 frt., Lábodny I. (Lakócsa), Paizs M. (N. Atád), Dr. Vida K. 1 frt 50 kr., Andorka Gy., Blögh A., Dömötör

B. (Tass), Erdélszki Julianna, Kalocsay E., Kiss A. (Tamási), Kolechner Fr., Madarász A. (Kaposvár Müller K. (Inke) Dr. Nagy S., Schlegel L., Tóth I. (Gyékényes), Verbay I. 1—1 forint, Bauss S., Bodola L., Bóné K., Bosznai K. (Csököly), Engl I., Fuhrmann N. (Kislak), Hegyi J., ifj. Héjjas P. (Gödöllő), Horváth J., Kardhordó L., Dr. Majerhoffer L., Mátrai Gy., Negró S. (Cseberki), Rákossy I., Siposs Cs. I. (Porrog), Takács L. (Berzence), Trencsenyi J. 50—50 kr., Eisler A. 20 kr. A nemes szivű fölüllizetők fogadják ez uton is a rendezőség és a gimn. ifjuság köszönetét.

— **Rabbi választás.** Csak nem rég bucsuztattuk el Dr. Venetianer Lajos volt csurgói rabbit, a kit a lugosi izraelita hitköziség vitt el papjának, s Venetianert újabb kitüntetés érte, a menyiben legutóbb Uj pesten választották meg egyhangulag rabbinak. A jeles egyházi szónok, legközelebb már el is foglalja új állomását.

— **Folyó évi június 20 án** reggel 12—8 órakor három napi Budapestén való tartózkodásra Vida Károly dr. igazgató vezetése alatt, Bátorfi Gyula, Bodola László, Engl Guido, Héjas Imre dr., Kovács Sándor, Matolcsi István főgimn. tanárok, úgy dr. Ehn Kálmán főgimn. orvos, Lovass Gyula tanítóképződei tanító s Szabó János ev. ref. lelkész, 79 főgimn. tanuló s 2 isk. szolgáló részvetele mellett, 91 tagból álló társaság utazik az ezredévi kiállítás s a főváros nevezetességeinek megnézésére. A társaság tagjai közül teljes segélyvel utazik 45 tanuló és a 2 iskola-szolgáló. Az e célra szükséges 556 frtból a gimn. pénztár 66 frtot fizet, a többi a jelen s mult évi gyűjtésből származott.

— **Folyó évi május 9-én** tartott a főgimn. igazgató-tanács rendkívüli ülését a főgimn. ezredévi ünnepély alkalmából. Az ülés főtárgyát a főgimn. építkezés ügye képezte. Végleges megállapodás és intézkedés azonban a miatt nem történhetett, mert az építkezésre újabban kegyesen kiltatásba helyezett 20,000 frtot még az illetékes helyről a hivatalos értesítés nem érkezett le. Míg ez megtörténne egy 3-tagu szűkebb bizottság küldetik ki az igazgató-tanács kebeléből, mely áll Verbay István elnök, Körmeny Sándor s Vida Károly dr. urakból, melynek feladata leendő az ig. tanács s így az egyházmegyei közgyűlés elé terjesztendő memorandum kidolgozása, melyben minden körülmény figyelembevételével megállapítandó, hogy a rendelkezésre szolgáló 70—75,000 frtból mikor, mennyire lehet építkezni, a pályázatot mikor, mily módozatok mellett kell kihirdetni. Másik határozata volt a gyűlésnek az, hogy a főgimn. 14 tanára s a főg. orvos részére az ezredéves kiállítás megtekintése, illetőleg tanulmányozása alkalmából fejenként 25 frtot a főgimn. pénztárból kiutaltványozása javaslatot. Végül a főgimn. részére diszes, pazarul kiállított zászlótajándékozott ifju Csorba Ede urnak meleg köszönet szavaztatott meg. Isten éltesse s jutalmazza meg a nemes lelkű ajándékozót, főgimnáziumunk egykori kedves növendékét!

— **A főgimnáziumban az évi vizsgálatok** f. hó 8-án tartottak meg sikerrel, a mennyiben mindnyájan letették az évi vizsgálatot. Az írásbeli éretts. vizsgálatok pedig május 11—16. napjain tartottak meg. Az éretts. szóbeli vizsgálatok június hó 18—19. napjain lesznek. A közzvizsgálatok pedig június 9—16. napjain lesznek úgy, hogy 10-én magánvizsgálat, 14-én pedig az évszázó-ünnepély fog tartatni.

— **A somogyiak kiállításán.** A hét folyamán Csokonya és Visonta földművesei Szalóky Dániel tanító vezetése alatt mintegy 250 tagból álló társaságban Bpestre utaztak. A 2 falu földművesei valóságos forrongásba hozták a főváros közönségét. A merre mentek, a hol megjelentek, mindenütt nagy érdeklődéssel nézték a hatalmas csapatot, mely értelmességével különösen feltűnt. A visontai menyecskek és legények viszonzásul bemutatatták a főváros közönségének a „paraszt előadásokat.“ A visontaiak 2 ízben léptek fel a városligeti szinkörben előadva a „Falu rosszat.“ A természetes előadás nagy tetszést aratott. A somogyi nagy társaság má-

jus 20-án érkezett meg a fővárosból, hozván magával egy esomó hirt és dicsőseget az itthon maradóknak.

— **„Magyarország“** teljesen független politikai napilap. Nincs lekötve senkivel szemben, nem áll sem egyeseknek, sem osztályoknak, sem érdekköröknek szolgálatában. A „Magyarország“ önzetlenül csupán egy célt szolgál: az ország függetlenségének és önállóságának ügyét. Ez lebeg folyton szeme előtt és ennek elérésére törekszik. A „Magyarország“ mindig és mindenkiel szemben tárgyilagos és elfogulatlan. Egy mértéket ismer: az igazság mértékét, a melytől soha semmi körülmények közt el nem tér. A „Magyarország“ szerkesztőinek és kiadóhivatalának megfeszített munkája folytán az összes országos és külföldi eseményeket legelőször hozza az olvasóközönség tudomására. A „Magyarország“-ot reggel már az ország távolos részeiben is olvasni lehet. Hozza az az napi országgyűlést teljesen kimerítő szövegben, az az napi összes eseményeket úgy fővárosból, mint a vidékről és a külföldről. Hozza a bel- és külföldi teljes tőzsdei jegyzeket és arfolyamokat. Naponként közöl tárczát, regényt és más érdekes közleményeket. A ki a „Magyarország“ -ot olvassa az az üzleti társadalmi és politikai eseményekről sok helyen az egész nappal előbb értesül, mint más lapokból. A „Magyarország“ már is 30 000 példányban forgó az olvasóközönség kezében s így rövid idő alatt elérte a támogatóknak azt a mértéket, a melylyel magyar lap eddig még nem d csekedhetett. A közönség ezen támogatását a szerkesztőség a lapnak folytonos fejlesztésére és tökéletesítésére fordítja. A „Magyarország“ előfizetési ára: április hóra 1 frt 20 kr., (április június) negyed évre 3 frt 50 kr., április december—hónapokra 10 frt 50 kr. Az előfizetési pénzek postautalványon a kiadóhivatalba Budapest, Rostely utca 2. küldendők. „Magyarország“ kiadóhivatala — Ajánljuk olvasó közönségünk figyelmébe a páratlan politikai lapot, melynek a többi lapok feletti előnye abban is nyilvánul, hogy már reggel jelenik meg és így a napi lapok esti kiadásait pótolja is.

— **Budapesti Hírlap** 1896-ik (XVI. évfolyam) Az újságszínálás egyik főfeladata a közönség helyes, gyors s pontos értesítés. Még sz z éve sine annak, hogy a magyar sajtó csak a Bécsből kapott legmagasabb engedéllyel vehetett tudomást a külföld eseményeiről, így is csak hetek múlva. Ma huszonnégy óra sem mulhat el, hogy a közönséget ne értesítsük nem csak hazánk, hanem az egész világ nevezetesebb eseményeiről Távirat, telefon, éber levelező a világ mind a négy tájkáról s az ország minden nevezetesebb pontjáról hirt adnak mindarról, ami igényt tart a művelt ember érdeklődésére. Tudosi ásaink e rengetegből kiválogatni és megrostálni, ügyesen és tetszősen feldolgozni azt, ami a közönségre nézve szükséges, hasznos és érdekes: ebben a Budapesti Hírlap fenállása óta eddig utolnem ért példaadással járt fel, mert szerkesztőségünk az a meggyőződés vezeti munkájában, hogy a közönség semmit sem várhat el annyira újságától, mint azt, hogy pontosan, megbízhatóan és lelkiismeretesen legyen tájékoztatva. Ez a közönség igazi anyagi és közművelődési érdeke, ez a mai zsmnalisítka fejlődési iránya. Ott pedig, nevezetesen azokban a rovatokban, a hol magánaka Budapesti Hírlapnak a véleménye, itélete, iránya, karaktere, egyiszoval egyénisége nyilatkozik meg, tizenégy évtűzpróba után már mindenki tudja, hogy mit várhat a Budapesti Hírlaptól. Az előzetési feltételek a következők: egy hónapra 1.20, negyed-évre 3.50, fél évre 7.—, egész évre 14.— Vidékről legczélseztübb a postautalványon való előfizetés. Cím: Budapesti Hírlap kiadóhivatala, Budapest, VIII. kerület, Rökk Szilárd-utca 4. sz. Jzsef-körut 5. sz.

— **Herczeg Ferenc** legzemelésibb írónk egyike szerkesztésében megjelenő „Uj idők“ szépirodalmi képesheti lap elő fizetési ára 1 évre 8 frt, fél évre 4 frt, negyed évre 2 frt. Megrendelhető Singer és Wolfner kiadóknál Bpest Andrássy ut. 10.

Oly két ügyes fiu, ki irni és olvasni jól tud tanulóul kerestetik Vágó Gyula könyvnyomdájában bővebb felvilágosítást ad a kiadóhivatal.

Kiadó lap tulajdonos
Vágó Gyula.